

A jaká jsou vybraná témata?

Po prvním, mnou přidaném: **888** – úmrtí prvního historicky doloženého českého knížete Bořivoje I. Přemyslovce – 1120 let, následují:

1108 – vyvraždění Vršovců – 900 let; **1278** – bitva na Moravském poli – 630 let; **1348** – zakladatelské projekty Karla IV., např. Karlovy univerzity – 660 let; **1458** – zvolení Jiřího z Poděbrad za českého krále – 550 let; **1538** – Ferdinand I. nechal postavit Letohrádek královny Anny – 470 let; **1648** – Švédové v Praze, konec 30leté války a Vestfálský mír – 360 let; **1778** – tzv. „bramborová války“ s Prusky – 230 let; **1848** – revoluční rok a František Josef I. se ujímá vlády – 160 let.

Chybí nějaký letopočet z 20. století a vzhledem ke skutečnosti, že téměř každý šlechtický rod najde ve svých řadách podporovatele umění a věd – mecenáše (dnes se říká sponzor), není nezajímavé připomenout ještě za rok 2008 **Josefa Hlávku** (15. 02.1831, Přeštice-11.03.1908, Praha); **1908** – úmrtí architekta, stavitele a největšího českého mecenáše Josefa Hlávky – 100 let.

Spojuje něco uvedená data?

Opět **Bořivoj I.** Je předkem téměř všech protagonistů jednotlivých výročí:

Vršovce v roce 1008 nechal zdecimovat jeho potomek v 8. generaci – kníže **Svatopluk**. Český král **Přemysl II. Otakar**, který padl v bitvě na Moravském poli je Bořivojův potomek ve 12. generaci. Císař a král **Karel IV. Lucemburský**, který od současníků získal titul Největší Čech, byl potomkem Bořivoje I. v 15. generaci. Český král **Jiří z Poděbrad** sice nebyl Bořivojovým potomkem, ale byla jím v 17. generaci jeho druhá manželka **Johanka z Rožmitálu** a tak i potomci z tohoto manželství jsou poté potomky Bořivoje I. **Ferdinand I. Habsburský** jako potomek Bořivoje I. v 21. generaci postavil Letohrádek královny Anny pro svou manželku **Annu Jagellonskou**, která je potomkem Bořivoje I. ve 20. generaci. Švédové v Praze, konec 30leté války a Vestfálský mír to vše se odehrálo za panování potomka Bořivoje I. v 24. generaci **Ferdinanda III. Habsburského**. Česká královna **Marie Terezie Habsburská** za které se vedla „bramborová válka“ je potomkem Bořivoje I. v 27. generaci a rakouský císař a český král **František Josef I. Habsbursko-Lotrinský**, který v roce 1848 sídlal na trůně **Ferdinanda I. (V.)**, je potomkem Bořivoje I. v 31. generaci.

Všichni šlechtici, které jsem oslovil, nebo kteří byli osloveni jinými s žádostí o vystoupení v pořadu, se samozřejmě do pořadu nevešli. Připomínám je ale tady, protože leze s jistotou říci, že i v jejich rodech byli osobnosti, mající blízko k těm či oněm příběhům, vztahujícím se k vybraným tématům. Naše „jednání“ však nezašla tak daleko, abych zde mohl tyto mé předpoklady doložit na konkrétních faktech. Snad jen některé zajímavosti:

Bedřich hrabě **Strachwitz** žije až ve Stuttgartu a složitě by se doladovála data a místa natáčení. Přitom témat na vyprávění by bylo. Například jeho otec Hugo Strachwitz je podepsán pod oběma deklaracemi připravenosti šlechty bránit český stát v době ohrožení země nacisty. A první z nich byla dokonce předložena prezidentu Benešovi 17.9.1938, tedy v „osmičkovém“ roce 1938. Tento rok se však do výběru nevešel.

Richard Belcredi

Bývalý český velvyslanec ve Švýcarsku **Richard** hrabě **Belcredi** má mezi svými předky pradědečka Richarda Belcrediho (1823-1902), který byl dokonce předsedou vlády a řadu důležitých událostí tak mohl ovlivňovat z „nejvyšších pater“. Byl však premiérem v letech 1865-1867, tedy ne v „osmičkovém“ roce. Jeho jménem byla nazvána pražská ulice od Strossmayerova náměstí na Letnou, dnešní třída Milady Horákové.

S baronem **Johnem Parishem** jsme jedno téma dokonce měli „vybráno“, ale bylo bohužel později zase zrušeno. Tak snad jen jednu perličku, zcela mimo české dějiny. V kapli na žamberckém zámku mi její majitel ukázal pamětní desku, kterou nechala zhotovit na památku svého muže George Parisha jeho manželka Mary. Američanka, jejíž dědeček Winthrop Sargent byl nejen prvním guvernérem Mississippi, ale je také podepsán pod Deklarací nezávislosti. Byl tak velkým přítelem prvního amerického prezidenta, že svého syna a otce Mary Georga nechal druhým jménem pojmenovat Washington. Aby se člověk seznámil s osobností, která téměř spoluzakládala dnešní USA, stačí zajet do Žamberka.

George, druhý majitel žamberckého panství z rodu Parishů (1807-1881) a jeho žena Mary Sargentová (1831-1912)

Winthrop Sargent (1753-1820) je vyobrazen i na známkách

John Parish v žambercké kapli

Hovořil jsem také s Otakarem hrabětem **Bubna z Litic**, který mi tak trochu pomáhal organizovat Setkání potomků Přemyslovců v roce 2006. Pochází z rodu, jehož řadách najdeme vynikajícího vojevůdce Ferdinanda Antonína (1768-1825), který byl za statečnost v bitvě u Lipska vyznamenán přímo na bojišti a doručoval Napoleonovi nejen kapitulaci, ale za jeho vyhnání z města byl jmenován i čestným občanem Ženevy a odměněn zlatým pouzdem. Mikuláše Bubna z Litic (1897-1954) byl zase ministrem zemědělství, ale opět se oba míjejí s „osmičkovým“ datem, i když vlastně maršál a pozdější guvernér Lombardie Ferdinand Antonín se narodil v roce končícím na osmičku. Hovořil jsem též na zámku Doudleby s dcerou a vnukem ministra, paní Eleonorou hraběnkou Bubna z Litic a Petrem Dujkou, který se teď z jejího pověření o zámek stará. Hlava rodu a bratr Eleonory Adam Vít byl v té době na návštěvě v Austrálii, kde před svým návratem do vlasti po roce 1989, žil 40 let v exilu.

(článek o Adamovi je na adrese Pozitivních novin
<http://www.pozitivni-noviny.cz/049.html>)

Na přiložených fotografiích jsou uprostřed zmiňovaní příslušníci rodu a vlevo ženevské zlaté pouzdro. Vpravo je zajímavá fotografie zřejmě z počátku 40. let minulého století, kde v první řadě druhá zprava sedí paní Eleonora, od ní napravo je její nejlepší kamarádka Anna Pitašová a čtvrtý nalevo od ní malý Václav Havel, držící trumpetku.

Předkové dvou v článku zmiňovaných šlechticů, Karla hraběte **Paara** velkopřevora Maltéžského řádu v Čechách a Vladimíra barona **Troskova** se v dávné minulosti zabývali stejnou „profesí“. Provozovali poštovníctví. Paarové získali dědičně úřad nejvyššího dvorského poštmistra v Čechách v roce 1622. Rod, z kterého pochází Vladimír Troskov – Thurn-Taxisové – ještě jako Taxisové působili jako generální poštmistři nejen na papežském dvoře, ale stejný úřad zastávali v různých německých, rakouských a španělských zemích, včetně Nizozemí. Rod Taxisů tak postupně vytvořil v západní a střední Evropě rozsáhlé poštovní imperium.
 Do této rodiny se později narodil Rudolf

Rudolf princ Thurn-Taxis, pozdější baron Troskov, zámek Niměřice a Bedřich Smetana

princ Thurn-Taxis, který např. v Čechách založil pěvecký spolek Hlahol, účastnil se činnosti Sokola, nebo s K.J. Erbenem vydával časopis Právník. Na Rudolfově zámku v Niměřicích Bedřich Smetana v roce 1862 komponoval svou první operu Braniboři v Čechách. Rudolf se také víceméně stal finančním podporovatelem národního obrození a také díky tomu se dostával do finančních potíží. Ty ho nakonec donutily přistoupit na návrh staršího bratra Huga Maxmiliána, ale také švagra - již zmiňovaného Richarda Belcrediho - vzdát se nejen veškeré spolkové činnosti, ale i knížecího titulu. Císař mu udělil titul barona z Troskova.

Jméno Troskov nesou dodnes i jeho potomci.

Jaromír baron **Hrubý z Gelenj** má vlastně predikát z Jelení, ale psaná forma jména respektuje historickou formu pravopisu, totiž „Gelenj. Také jeho rod má ve svých řadách zajímavé osobnosti. Známy byl v 19. století „upřímný“ vlastenec Theodor Karel Hrubý (1826-1914), který byl mimo jiné i mecenášem hudebníka Františka Kmocha a jeho velkou vášní bylo pěstování orchidejí a dalších exotických květin. Ve své době neměla jeho sbírka v Čechách konkurenci. Josef Karel Hrubý (1866-1943) byl zase zakládajícím členem Jednoty českých matematiků a fyziků a členem Astronomické společnosti. Vedle Červených Peček vlastnila rodina také zámek Morány u Zruče nad Sázavou.

Také rod Jana hraběte **Dobrzenského z Dobrzenic** ukrývá ve své historii hned několik překvapivých zajímavostí. Sám Jan, hlava rodu, který je v současnosti velkopřevorem řádu sv. Lazara v Čechách, má mezi svými předky zajímavé osoby. Například rozená rakouská arcivévodkyně Marie Louisa Habsbursko-Lotrinská, pozdější císařovna Francouzů a nakonec vévodkyně parmská je jeho předkem v 6. generaci, tj. je jeho praprababička. Dokonce se toto příbuzenství dá vyčísřit - je jeho 57. předkem. Tedy pokud jeho otec nese číslo 1, matka 2, prarodiče 3, 4, 5 a 6 atd. Příмым předkem Jana Dobrzenského je samozřejmě i prababička Marie Louisy, česká královna Marie Terezie. Ta má v rodokmenu jeho předků číslo 457.

Prateta Marie Alžběta se v roce 1908 ve Versailles provdala za Pedra de Alcantara prince Orleans-Braganza, po otci potomka francouzských Bourbonů a po matce portugalských králů a brazilských císařů a je tak babičkou pretendenta francouzského královského trůnu Jindřicha, hraběte pařížského. Rod Dobrzenských z Dobrzenic je zajímavý i svým původem. Podle nepotvrzených legend pochází od kouřimských knížat, pozdějších Slavnikovců. Václav Hájek z Libočan kladl vznik rodu dokonce k roku 781 a v roce 1781 zorganizoval Václav Petr Dobrzenský (1710-1783) velkolepou oslavu tisíciletého trvání rodu. Je zajímavé, že rodové sídlo Dobřenic byl z finančních důvodů Michal Václav (1805-1877) prodal a dnes je v majetku Karly Katschnerové, dcery velmi úspěšného, dlouholetého meziválečného generálního ředitele plzeňské Škodovky Karla Loevensteina. Podle vyprávění dnešní majitelky se za první republiky na zámku scházela zajímavá a pestrá společnost tehdejší doby.

Marie Louisa
a její otec - císař a král
František II. (I.)

předkové Jana Dobrzenského:

císař a král Leopold II.

a zakladatelé habsbursko-lotrinské dynastie,
císař František I. Štěpán Lotrinský
a česká a uherská královna Marie Terezie Habsburská

DOBŘENICE

Nejdéle a nejpodrobněji jsem si o „osmičkových“ výročích vyprávěl s **Theobaldem** hrabětem **Czerninem z Chudenic**. Vzniklo z toho volné povídání, ve kterém současná hlava vinořské větve rodu uvažuje nad jednotlivými výročími a hledá v historii svého rodu momenty, které by se mohly, či nemohly k příslušné události vztahovat:

Chudenice – odtud rod Czerninů pochází

Dymokury – dnešní sídlo Theobalda Czernina

„Myslím si, že procesu, při kterém se kdysi v dávnověku upevňoval přemyslovský stát a po Slavníkovcích to po údajně zradě odnesl také rod **Vršovců**, se žádný Czernin neúčastnil. Tak staří zase asi nejsme. A pokud bychom brali vážně staré pověsti, byli bychom asi na straně těch rodů odstraňovaných. Jedna z našich rodových pověstí totiž vypráví o mocných Drslavicích, kteří pohněvali krále tak, že poručil jejich statky vyplnit a rod vyvraždit. Zůstal jen jeden malý chlapec, dědic pána tvrze, kterého chůva včas ukryla do komína krbu. Když pominulo nebezpečí, ukázala ho lidem, kteří prý pak volali: "Chuděnek, jak je černý. A jak si potom příběh vyprávěli, tak se postupem času stal z černého Czernin a z chuděnce Chudenice. A mladý pán se pak sám začal nazývat Czerninem z Chudenic. Tak praví pověst. Ale je pravdou, že krbový komín je v dnešním chuděnickém zámku stále k vidění. A také, že Chudenice náš rod nepřetržitě vlastnil, aniž by ho kdykoliv kdokoliv z rodových majitelů daroval, zastavil nebo dokonce prodal, nepřetržitě více než 700 let. Kdyby nebyla tato úctyhodná tradice po druhé světové válce násilně přerušena, byli bychom dokonce již za osmisty lety držby. Myslím, že jde v našem časoprostoru o unikát, na který je třeba být hrdý.

Bitva Přemysla Otakara II. na Moravském poli zřejmě náš rod minula - nemám v tomto ohledu k dispozici nijaký údaj svědčící o opaku. I když si myslím, že už tenkrát se tady někde Czerninové museli pohybovat a v jakémsi obecném povědomí být museli. Jeden z nich jménem Czernin byl totiž za panování Přemyslova dědečka Přemysla Otakara I. nejvyšším komorníkem království Českého. Pro svou oddanost k první králově manželce, později zapuzené královně Adlétě Míšeňské, byl však potrestán ztrátou úřadu i statků.

Dokonce musel před královským hněvem opustit rodnou zemi. Tento Czernin byl ale zřejmě ještě u toho, když v roce 1205 do Prahy dorazilo poselstvo dánského krále Valdemara II. s žádostí o ruku tehdy asi 19leté královské princezny Markéty (po svatbě Dagmar), nejstarší dcery Přemysla a Adléty. Dodnes Markétě Dánové prý neřeknou jinak než „naše dobrá královna Dagmar“, a na tuto patronku své země nemohou zapomenout. Ale to je úplně jiný příběh.

Karel IV. Lucemburský a jeho stavitelské počiny? Z té doby mám jen jednu nejistou zmínku v Ottově slovníku naučném a ještě z jiného roku:“Czerninů z Chudenic, k nimž též asi náleží biskup segnienský Protiva, jenž za Karla IV. roku 1355 se jmenuje“...

Nevím jak na to přišel, ale český barokní historik Bohuslav Balbín odvozoval rodovou posloupnost Czerninů od Jindřicha Znojemského z rodu Přemyslovců. To byl vlastně - pokud máme s Balbínem na mysli stejného Jindřicha – strýc krále Přemysla Otakara I., nebo chceme-li praprastrýc jeho vnuka, krále Přemysla Otakara II. Takový původ, to bylo jistě velmi odvážné tvrzení a vyvést z míry muselo asi i Františka Palackého, který nás rychle zařadil do rozrodu Drslaviců a u toho taky zůstáváme. Proč to připomínám?

Snaha jinak velmi seriózního Balbína přidělit nám přímý původ od Přemyslovců mi zkráka prolétla hlavou, když jsem si uvědomil, že Karel IV. je po přeslici Přemyslovec a potomek Přemysla Otakara II. Matka císaře a krále Karla byla Eliška Přemyslovna, vnučka Přemysla Otakara II.

Jiřího z Poděbrad mohu zmínit jen několika větami. Jako již zvolený český král zasáhl jednou do historie sídla, kde teď sedíme. V roce 1463 totiž Dymokury propůjčil Janu Křineckému z Ronova, jehož rod poté držel panství přes sto let. Křinečtí zakoupili druhou část vsi od vladyků ze Záhoří a tak došlo ke spojení obou částí v rukou jednoho majitele. Mnohem později se Dymokury dostaly sňatkem do vlastnictví Czerninů, když se Rosina hraběnka Colloredo-Wallsee provdala za majitele Víně Otakara Czernina.

Můj dědeček Děpold Josef byl potom v roce 1871 prvním zde narozeným Czerninem.

S **Letohrádkem královny Anny** můžeme mít - v nadsázce řečeno - společného snad jedině to, že se – pokud o něm hovoříme - lokálně přibližujeme k pozdějšímu Černinskému paláci na Hradčanech. Za tuto stavbu neseme plnou odpovědnost, ale s Ferdinandovým Belvédérem se i jen jako diváci míváme zřejmě o jednu generaci. I když úplně jistý si tím vlastně nejsem. Jediny, kdo by vzdáleně z titulu své funkce mohl se stavbou mohl přijít do styku, byl Humprecht Czernin na Chudenicích a Švihově (1525-1601), který byl jeden čas hejtmanem Pražského hradu. Ferdinand I. stavěl letohrádek v nově budovaných hradních zahradách a hejtman tam asi občas musel zavítat. Ale kdo ví? Stavělo se dlouho a možná, že stavbu několik let mohl pozorovat vlastně i Humprechtův otec a můj předek ve 14. generaci Diviš, který zemřel podle některých pramenů až na Štědrý den roku 1548. Začalo-li se stavět v roce 1538, měl 10 let na pozorování stavby.

Četl jsem, že Letohrádek dovedl nejlépe později využívat Rudolf II., který zřídil v patře astronomickou pozorovatelnu. Docházel tam Tycho de Brahe, Jan Kepler i sám císař. Po jeho smrti stavba zpuskla, přesto byla v roce 1648 vyplněna švédskými vojsky.

Další osmičkový rok, který vás zajímá je **rok 1648**. Toto období se v naší větvi rodu týkalo především dalších potomků zmiňovaného Diviše. Kromě hejtmána pražského hradu Humprechta měl také syna Jana Czernina psaného na Nedrahovicích, předka všech dnes žijících Czerninů. Ten byl hejtmánem kraje vltavského s manželkou Marianou z Řičan měl tři dcery: Kateřinu Evu, Ludmilu a Annu, a pět synů: Diviše, Humprechta, Protivu, Heřmana a Viléma.

Kateřina Eva byla první manželkou známého cestovatele Kryštofa Haranta z Polžic a Bezdružic. S ním jako devatenáctiletý mladík cestoval do Jeruzaléma bratr Kateřiny Evy **Heřman**. Ten tam byl pasován na rytíře božího hrobu a navštívil nejen Palestinu, ale i Egypt a procestoval část Arábie. Císař Matyáš využil poté jeho zkušeností a jazykových znalostí a pověřil ho mírovým poselstvím k tureckému sultánovi Ahmedovi. To bylo neobyčejně úspěšné - mír byl na dvacet let zajištěn.“

Tady si dovoluji přerušit povídání Theobalda Czernina a vsunout zajímavou zmínku o výše jmenovaných cestovatelích:

Český spisovatel, historik a filolog František Martin Pelcl (1734-1801), který byl také prvním profesorem češtiny na tehdy nově založené katedře české řeči a literatury na pražské univerzitě, Heřmana Czernina i Kryštofa Haranta zmiňuje ve své předmluvě ke knize Václava Vratislava z Mitrovic. Zde bych si dovilil citovat, ten začátek je velmi působný: „**Císař Karel Čtvrtý**, otec vlasti své, jazyk český častokrátě přemilým a líbezným nazýval. A že na něj obzvláště laskav byl, dokazuje poručení jeho, aby se synové volencův říšských jemu učili...Že pak věkův předešlých a minulých mnozí páni čeští, z rodu nejpřednějšího pošlí, pro zvelebení a rozšířování jazyka svého přirozeného v něm knihy všelijaké sepsali, a dílem na světlo vydali, známo jest každému, kdo se jen maličko na časy předešlé ohlédl. Slušná věc jest, aby se jména některých těch horlivých vlastencův, pro větší čest a slávu takových pánův a vzáctných našich krajanův, tuto postavila. Mezi těmi jest Hynek, kníže Mynsterberské, syn krále Jiřího z Poděbrad, který knihu výbornou, pod jménem Májový sen, složil. Pán Lev z Rozžmitálu a Blatny, královny Johany, krále Jiřího manželky, vlastní bratr, putování své českým jazykem vypsal; což potom v latině na světlo vyšlo. Máme Bohuslava Lobkovice z Hasištejnu Spis o zemi České za panování krále Vladislava. Vypsali putování svá do cizích krajin Kryštof Harant z Polžic, **Heřman Černín z Chudenic**, Hynek z Lobkovic a jiní. Vácslav Budovec z Budova vydal jest knihu o náboženství tureckém, a Hynek z Valdštejna co se za císaře Rudolfa druhého v Čechách dalo, obšírně jednal. Vilím Slavata nápodobně mnoho v jazyku českém sepsal. Václava pak Vratislava z Mitrovic knihu před rukama máš.

„Tento **Heřman Czernín z Chudenic**, zvaný též Tureček, udělal poté celkem slušnou kariéru, stal se dokonce královským místodržícím a později se jako zkušený vojevůdce vyznamenal v třicetileté válce. V té dokonce na své útraty vydržoval celý pluk kyrysníků. On vlastně sloužil čtyřem císařům a českým králům a to mělo vliv i na náš rodový erb.

Ten svými třemi modrobílými pruhy (tj. v heraldice tzv. polotrojříčí) v levé straně prozrazuje společný původ s jinými starými rody, jimž Palacký dal společné označení Drslavici.

Jednotlivé rody ovšem tento společný erb barevně rozlišovaly a Czerninové nosili štít, jehož pravá polovina byla červená a levá tedy modrá se třemi stříbrnými pruhy.

Při povýšení do panského stavu byl přidán do středu štítu malý rakouský korunovaný štítek (červený se stříbrným břevnem) a na pruhy hlavního štítu byla položena odspodu písmena R (Rudolf II.), M (Matyáš) a F (Ferdinand II.). Za Ferdinanda III. přibyla doprostřed štítu jeho iniciála FIII.

Je pravda, že Heřman Czernin byl také přítomen popravě na Staroměstském náměstí v roce 1621, kde byl sťat nejen jeho druh z mládí Kryštof Harant, ale také starší bratr Diviš. Ten byl hejtmánem Pražského hradu v nepokojné době stavovského povstání a po jeho porážce byl obviněn, že vpustil vzbouřené stavy do Pražského hradu a tak umožnil defenestraci královských místodržících.

Zajímavé taky je, že Harantova druhá žena Anna Saloména Hradištská z Hořovic se čtyři roky po popravě manžela stala Heřmanovou druhou ženou. Harant měl tedy nejdříve za ženu Heřmanovu sestru a později se jeho vdova stala švagrovou manželkou, takže příbuzensky...ale to snad ani nebudu domýšlet. Okolo vámi sledovaného roku 1648 byl Heřman nejvyšším zemským sudím, nejvyšším komořím a až do své smrti v roce 1651 nejvyšším hofmistrem. V roce 1644 byl ještě jednou vyslán do Istanbulu, kde opět uspěl a o této druhé cestě napsal poutavý cestopis, již zmiňovaný v Pelclově přemluvě. Za svého života shromáždil Heřman četné statky. A protože byl sice třikrát ženatý, ale bezdětný, odkázal pak vše vnukovi svého dalšího bratra Humprechta. Tento vnuk, který se jmenoval Humprecht Jan poté rozmnožil rodinný majetek a zahájil také stavbu onoho monumentálního paláce na Hradčanech. V roce 1648 mu bylo přesně dvacet let a z tohoto roku se zachovalo několik dopisů, které mu psala jeho matka Zuzana Homutová z Harasova. Jsou datovány 4. ledna, 1. února, 15. února, 18. února, 22. února a 7. března 1648. Dnes jsou také už umístěny na internetu.

My jsme v rodě zase tak moc vojáků neměli, tak asi vyjdeme při **pruském dobývání Moravy v roce 1758** nebo „bramborové válce“ o dvacet let později naprázdno...

Petr Jan Nepomuk Czernin sice zemřel následkem zranění v bitvě národů u Lipska a jeho bratr a zakladatel naší vinořské větve rodu Wolfgang Maria Czernin byl také zkušeným válečníkem, ale dál a předtím celkem nic. Občas se v rodině připomínalo, že vlastně mezi naše předky patří nejen frýdlandský vévoda Albrecht z Valdštejna (u mě je to v 11. generaci), ale i další český vojevůdce Jan Josef Václav hrabě Radecký z Radče, který s těmi daty má společné alespoň to, že mezi jeho vzory a učitele patřil i generál Gideon Laudon. A Radecký si jistě od starého generála vyslechl historii obrany Olomouce před pruskými vojsky z roku 1758 na níž se Laudon podílel. S Olomoucí se Radeckého osud ostatně protnul v roce 1829, kdy se stal velitelem olomoucké pevnosti. Radecký vlastně zemřel přesně 100 let po pruském dobývání Moravy v roce 1858. Bylo mu 92 let a a sám císař František Josef I. šel před jeho rakví. Tak tento maršál je tedy mým předkem z matčiny strany v 6. generaci. Jeho matka Marie Venencie pocházela ze starožitného rodu Bechiniů z Lažan, to se málo ví a samotný jeho rod byl už ve 14. století připomínán na Radči u Nového Bydžova. Z rodu pocházel i Václav, který byl už roku 1379 pražským kanovníkem a jedním z ředitelů stavby chrámu sv. Víta.

Radecký byl milovníkem žen, dobrého vína a známým autorem receptu na "vídeňský řízek". A k tomu porazil také Napoleona u Lipska a promýšlel i politické uspořádání Evropy. Prosperitu spatřoval v nadnárodní spolupráci, varoval před jakýmkoliv nacionalismem a pro zajištění míru v Evropě uvažoval o vzniku tzv. Evropského svazu.

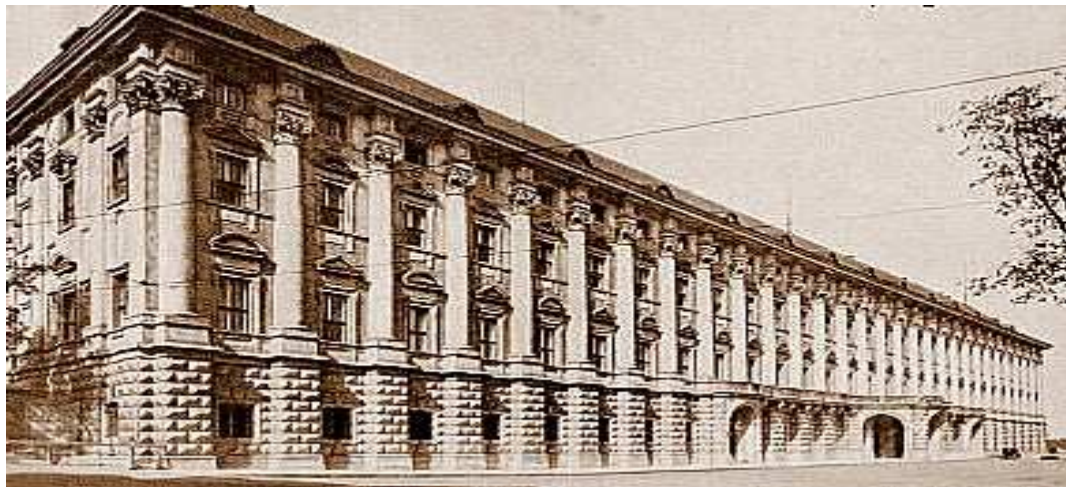
Radeckého heslo "Viribus unitis" (Spojenými silami) má v naší době možná aktuálnější význam, než si myslíme. Měli bychom být hrdi na krajana.

Ale vidím, že hovořím spíše než o Laudonovi o Radeckém, ale i on nakonec má ve svém životopise významná data končící na číslo 8. Letos tak má 150. výročí úmrtí.

Když jsem se v souvislosti s rokem **1848** díval do našich pramenů, zjistil jsem, že z celého rodu vlastně intenzivně mohlo tento rok prožívat jen několik málo členů. Zakladatel jindřichohradecké větve Jan Rudolf byl již po smrti a tak nám na rok 1848 zbývá pouze jeho jediný syn Evžen Karel, kterému tehdy bylo 52 let a jeho synové, kterým bylo mezi dvaceti a třiceti. Evžen Karel byl velký vlastenec. Historik, topograf a člen Matice české. Na zámku v Jindřichově Hradci sloučil archivy pánů z Hradce a Slavatů s rodinným archivem Czerninů a vytvořil tím jednu z největších soukromých sbírek archiválií v zemi. Byl prezidentem císařské akademie výtvarných umění, navštěvovali ho Josef Dobrovský, František Palacký, Ladislav Čelakovský nebo Jan Erazim Vocel, přátelil se s J.W.Goethem. Stýkal se se zakladatelem Národního muzea Kašparem hrabětem ze Šternberka a Národní muzeum také štedře obdarovával.

Z celé naší vinořské větve vlastně rok **1848** zastihl, řekněme v plné síle, pouze Otakara Evžena, o kterém jsme již hovořili v souvislosti s Dymokurama. Bylo mu 39 let, jeho ženě 33 let a 7 dětí bylo ještě malých. Obávám se ale, že zase nic tak mimořádného, v souvislosti s rokem 1848, nečinil. Žily ovšem také jeho sestry a Marie Jindřiška byla v roce 1418 právě přesně 20let vdaná za Josefa hraběte Kinského, syna 5. knížete Kinského Ferdinanda a zakladatele nové hraběcí kostelecké větve rodu. Josef byl pradědečkem dnešního doyena české šlechty Josefa hraběte Kinského. Ale to už vlastně fušuju do řemesla příbuzným.

Dovolím si ještě jednu poznámku:

Zmíním ještě jednoho Czernina, ke kterému se váže číslovka osm. V letech 1916-1918 byl ministrem zahraničních věcí **Otakar Czernin**, který se významně podílel na uzavření Brestlitevského míru s Ruskem roku 1918. Jak se píše na stránkách současného ministerstva zahraničních věcí, Otakar Czernin jako zastávce jednotné habsburské monarchie aktivně vystupoval proti snahám o československou samostatnost. Zapojil se do úsilí habsburského dvora vyjednat bez vědomí Německa separátní mír se západními mocnostmi. Poté, co jeho diplomatické aktivity vyšly najevo, byl donucen podat 14. 4. 1918 demisi. Dlužno dodat, že tento Czernin ani po první světové válce, své názory nezměnil a patřil k obhájčům habsburské monarchie. Otakar Czernin byl majitelem statku Vinoř. V té době přijížděli na vinořský zámek významné návštěvy tehdejšího světa. Patří k nim následník trůnu Ferdinand d'Este, hostem tu byl i německý císař Vilém II. a arcivévoda Karel, pozdější rakouský císař a vlastně poslední český král.“

